

[Pia Kjærsgaard]

stemmer nej. Når ét land har stemt nej, og det har Danmark, så er der ikke nogen Maastricht-traktat. Men det kan da godt være – og det siger vi også i Fremskridtspartiet – at der er lande, der vil lave nogle aftaler med andre lande, der ligger uden for det pågældende område. Det kan man da godt forestille sig, og man kan langtfra afvise det, men det har bare ikke noget med Maastrichttraktaten at gøre.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Hr. Niels Helveg Petersen har ordet for en kort bemærkning. Derefter er det fru Marianne Jelved i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Min interesse i at få SF til at tage afstand fra Fremskridtspartiets sammenkædning af EF-spørgsmålet og indvandrerspørgsmålet hænger meget nøje sammen med det, fru Pia Kjærsgaard sagde om, at nejsigerne ikke skændtes undervejs. Nej, det gjorde man ikke, og derfor har det også interesse at få slået fast her under debatten, at der på dette punkt er denne grundlæggende forskel mellem nejsigerne, selv om man ikke skændtes under kampagnen – hvad jeg sådan set synes det havde været anstændigt at gøre.

Til hr. Kim Behnke vil jeg sige, at der jo ikke var meget tilbage af hr. Kim Behnkes konstatering af, at han altid havde ret, da han skulle forklare, hvorfor han stemte ja i 1986. Det er i 1986, at den frie bevægelighed for personer og kapital osv. virkelig grundfæstes, alt det, som Fremskridtspartiet så i øvrigt tager afstand fra. Det er ved den lejlighed, det grundlægges, og det bekræftedes jo udmærket ved hr. Kim Behnkes seneste indlæg.

Marianne Jelved (RV):

Det har i og for sig været en interessant debat. Det må i hvert fald nu stå klart, at der er forskel på nej og nej, heldigvis. Fremskridtspartiet står for et nej, der er præget af egoisme, selvtilstrækkelighed og ligegyldighed over for omverdenen, og det kan man dog ikke påstå at SF's nej dækker. Det er noget, vi kan have fået ud af denne debat, som i øvrigt har været præget af pinlighed.

Det mest overraskende ved folkeafstemningen den 2. juni var vel egentlig ikke, at det blev et nej, for den mulighed er der jo altid. Enten må man svare ja eller nej – der er ikke noget måske. Nej, det overraskende var de udenlandske mediers reaktion, billedet af danske vikinger, der overrumplede verden. I virkeligheden er det, der ligger bag den overraskelse, som medierne gav udtryk for, måske en overraskelse over at opdage, at demokratiet virker, fordi der netop ikke er nogen automatik ved en folkeafstemning; så ville folkeafstemninger være ligegyldige. Man opdagede, at det ikke bare er politikere, der bestemmer.

Det Radikale Venstre havde anbefalet et ja. Det blev et nej, og det nej håber vi ikke skal bruges til grøftgravninger hverken i Folketinget eller i den danske befolkning. Der er tværtimod nu brug for, at vi skaber fælles løsninger. Problemerne og udfordringerne i Europa, som også i allerhøjeste grad vedrører Danmark, er de samme i dag, som de var før den 2. juni. Nu er vi i en situation, hvor Maastrichttraktaten ikke kan bruges, derfor er det vores forpligtelse at finde andre løsninger, andre måder at løse de udfordringer på.

Vi ved ikke i dag, om nej et nøjes med at være Danmarkshistorie, om de andre 11 lande ratificerer, eller om det danske nej bliver verdenshistorie. Vi må afvente processen og holde alle muligheder åbne. Vores danske beskedenhed, mangel på selvtilid, må have fået et skud for boven, for det har jo vist sig, at det ikke er ligegyldigt, hvad Danmark gør. Men det må så også føre til, at vi påtager os vores del af ansvaret for, at Europas udfordringer løses, og det er vigtigt, at Danmark er med.

Europa er i opbrud, men der er nu engang ikke langt fra opbrud til opløsning. Sovjet, Jugoslavien, måske Tjekkoslovakiet er eksempler. Ingen ved, hvad der sker i de kommende år, men vi ved, at problemerne er umådelig store, at Vesteuropa skal hjælpe, og at Danmark skal bidrage og ofre noget for fælles løsninger.

Der er ingen tvivl om, at EF har haft en stabiliserende rolle i det nye Europa, efter vores opfattelse bl.a. fordi samarbejdet i EF primært har drejet sig om civile områder. EF er af det nye Østeuropa blevet opfattet som en partner, der kunne arbejdes sammen med i en vanskelig omstillingsproces. Derfor er det vigtigt,